

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Petru Ursache,

Judecătorii: Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului și de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Pocitareno Iuri Xxxxx, născut la xx xxxxx xxxx, originar și domiciliat s. XXXXXXX, r-nul XXXXXX Xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.03.2015 – 19.08.2016;

Instanța de apel: 14.09.2016 – 11.04.2017;

Instanța de recurs: 14.06.2017 – 02.08.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 19 august 2016, Pocitareno Iuri a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10 (zece) ani 2 (două) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 09 ianuarie 2015, aproximativ la ora 02:00, Pocitareno Iuri, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul relațiilor reciproc ostile apărute spontan între el și Bolduratu Anatolie, având asupra sa un topor, s-a ascuns în scara blocului în care locuiesc, situat în s. Bulboaca, r-nul Anenii Noi și având intenția de a-l lipsi de viață pe Bolduratu Anatolie, i-a aplicat multiple lovituri în regiunea capului și gâtului, amenințându-l cu moartea, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală două excoriații în regiunea capului și gâtului și o echimoză în regiunea claviculei pe dreapta ce se califică ca vătămare corporală neînsemnată, însă partea vătămată a opus rezistență fizică activă și din cauze independente de voința acestuia intenția de a-l omorî pe Bolduratu Anatolie nu și-a produs efectul.

3. ***Avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului și inculpatul*** au contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului au indicat, că condamnarea lui Pocitareno Iuri în temeiul art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, vine în contradicție cu circumstanțele pricinii, iar faptelor săvârșite le-a fost dată o încadrare juridică greșită deoarece nu sunt întrunite elementele infracțiunii imputate.

Au indicat apelanții că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate Bolduratu Anatolie care sunt contradictorii și pun la îndoială veridicitatea lor, dar care nici nu coroborează cu alte probe examinate în cadrul dezbaterilor judiciare.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 027/D din 05 februarie 2015, la partea vătămată au fost depistate două excoriații în regiunea capului și gâtului și echimoză în regiunea claviculei pe dreapta, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, cu suprafața de interacțiune limitată și se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Conform particularităților morfologice a leziunilor corporale stabilite acestea puteau fi provocate cu orice obiect contondent, cu suprafața de interacțiune limitată, de apreciat cu ce obiect anume au fost produse nu este posibil.

Deci, în opinia apelanților, nu este exclus că leziunile corporale depistate la Bolduratu Anatolie au fost produse în alte circumstanțe și nu în urma conflictului cu Pocitarencu Iuri, mai mult acestea nu puteau fi provocate cu tăișul toporului cum declară partea vătămată.

La fel, alte vătămări corporale la Bolduratu Anatolie nu au fost depistate ceea ce infirmă declarațiile părții vătămate despre opunerea rezistenței și confirmă versiunea lui Pocitarencu Iuri că a împins partea vătămată cu toporul apoi a aruncat toporul jos.

În acest context a menționat partea apărării, că în cadrul ședinței de judecată nu s-a constatat cu certitudine cu ce obiect au fost provocate leziunile corporale depistate la Bolduratu Anatolie, prin urmare, în privința lui Pocitarencu Iuri urmau a fi aplicate prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

În opinia apelanților, declarațiile lui Bolduratu Anatolie se combat prin depozițiile martorilor Burlacu Andriana, Mavruian Iacob și Balta Iulia.

Totodată, prima instanță a făcut trimitere la unele probe ale acuzării fără a le cerceta în ședința de judecată în modul prevăzut de art. art. 368, 371 Cod de procedură penală, și anume declarațiile inculpatului și ale martorului Zinenco Denis.

Subsidiar partea apărării a invocat că, contrar prevederilor legale, în cadrul audierii inculpatului în prima instanță acesta a fost prevenit despre răspunderea penală pentru declarații false, încălcări ce au dus la lezarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința.

Pentru argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, acțiunile acestuia corect fiind încadrate în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, cu indicii tentativa de omor a unei persoane, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

Cu toate că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, instanța de apel a ajuns la concluzia că vina acestuia se demonstrează prin următoarele probe, cercetate în prima instanță și verificate prin citire în instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Bolduratu Anatolie (f.d. 16-19, 147-148), martorilor Pocitarencu Galina (f.d. 143); Burlacu Andriana (f.d. 145); Balta Iulia (f.d. 152); Barabaș Aurel (f.d. 146); Mavruian Artur (f.d. 149); Mavruian Iacob (f.d. 150); Obleac Victoria (f.d. 151); precum și prin probele materiale: ordonanța de pornire a urmăririi penale în baza

elementelor infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal din 31 ianuarie 2015 (f.d. 1); procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale din 13 ianuarie 2015 (f.d. 4); procesul-verbal de cercetare la fața locului a portbagajului automobilului model „Dacia Logan” cu n/î X XX xxx din 13 ianuarie 2015 cu planșa fotografică (f.d. 6); plângerea depusă de către cet. Bolduratu Anatolie din 10 ianuarie 2015 (f.d. 7); raportul de constatare medico-legală nr. 009 din 13 ianuarie 2015 potrivit căruia la Bolduratu Anatolie s-au depistat leziuni corporale care în ansamblu se califică ca vătămare corporală neînsemnată (f.d. 21-22); procesul-verbal de confruntare din 11 februarie 2015 dintre Pocitarencu Iuri și Bolduratu Anatolie (f.d. 32-33); procesul-verbal de examinare a obiectului din 05 februarie 2015, cu schemă (f.d. 34-35); raportul de expertiză medico-legală nr. 027/D din 19 februarie 2015, potrivit căruia leziunile corporale stabilite au fost produse toate în aproximativ același interval de timp, corespunzând circumstanțelor indicate, conform particularităților morfologice a leziunilor corporale - acestea puteau fi provocate cu orice obiect bont, contondent, cu suprafața de interacțiune limitată, inclusiv și cu părțile bonte ale unui topor, dar de apreciat cu ce obiect anume au fost produse nu este posibil (f.d. 43-44); revendicarea prin care se confirmă că Pocitarencu Iuri anterior a fost tras la răspundere penală, antecedentele penale fiind stinse (f.d. 58-59).

În opinia instanței de apel, nerecunoașterea vinovăției și susținerile inculpatului, că nu a săvârșit infracțiunea imputată nu echivalează cu achitarea acestuia, odată ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate de organul de urmărire penală și verificate prin citire în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia.

Argumentele apelantului precum, că instanța de judecată a dat o încadrare juridică greșită faptelor săvârșite de inculpat, deoarece acestea nu întrunesc elementele infracțiunii imputate, au fost respinse de către instanța de apel, din motiv că la caz s-a stabilit cu certitudine, că în rezultatul conflictului iscat în bar între inculpat, partea vătămată Bolduratu Anatolie și Zinenco Denis, inculpatul a așteptat partea vătămată în scara blocului și l-a lovit cu toporul de trei ori, însă ținând cont de opunerea rezistenței de către partea vătămată, inculpatul a aruncat toporul și a fugit, fără a-și duce scopul de omor până la capăt.

Instanța de apel a accentuat că declarațiile părții vătămate Bolduratu Anatolie sunt neschimbate pe tot parcursul urmăririi penale, judecării cauzei în fond, coroborează cu alte probe, iar temei pentru a nu le considera veridice instanța nu a stabilit.

Totodată, în procesul confruntării dintre partea vătămată și inculpat, ultimul a recunoscut că l-a lovit pe Bolduratu Anatolie cu toporul, doar o singură dată, dar nu de 3 ori, cum indică partea vătămată (f.d. 32-33).

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului date în prima instanță și în instanța de apel, precum că nu l-a lovit pe Bolduratu Anatolie cu toporul, dar a luat toporul pentru a tăia lemnele și a avut intenția doar să se apere, dar nu să aplice lovituri, l-a împins pe ultimul cu toporul, or acestea au fost combătute prin probele administrate la dosar, inclusiv prin raportul de expertiză și declarațiile martorului Barabaș Aurel, care coroborează cu declarațiile lui Bolduratu Anatol (f.d.153).

Invocând literatura juridică de specialitate, instanța de apel a accentuat că tentativa de omor poate fi o tentativă întreruptă (neterminată), dacă subiectul nu a putut să-și continue fapta, intervenind anumiți factori care l-au împiedicat să-și desfășoare mai departe activitatea infracțională. În alte cazuri, tentativa de omor poate fi o

tentativă perfectă (terminată), atunci când făptuitorul depune toate eforturile pe care le consideră necesare pentru lipsirea de viață a victimei și care în realitate au fost necesare pentru aceasta, fără ca fapta să-și fi produs efectul.

Din probatoriul cercetat, instanța a reținut că, inculpatul pe fundalul unui conflict iscat cu partea vătămată Bolduratu Anatolie, aflându-se ambii în stare de ebrietate, în scara blocului casei de locuit, unde inculpatul, fiind urmărit de partea vătămată i-a aplicat acesteia trei lovituri cu toporul în regiunea capului, gâtului și claviculei, dar din cauza că partea vătămată a opus rezistență, inculpatul a scăpat toporul în scara blocului și a fugit pe lângă martorul Barabaș Aurel, care se afla la intrare în bloc și l-a recunoscut pe Pocitarencu Iuri.

Faptul că, inculpatul nu a amenințat partea vătămată cu moartea, cum afirmă acesta, nu exclude că primul nu a acționat cu intenție directă asupra organului vital cu un obiect periculos pentru viața omului – topor, însă nu a putut să-și continue fapta, deoarece au intervenit factorii menționați supra, care l-au împiedicat să desfășoare mai departe activitatea infracțională.

Instanța de apel a respins și argumentul apelantului precum că nu a fost confirmată intenția lui Pocitarencu Iuri în săvârșirea infracțiunii de omor, întrucât s-a constatat cu certitudine, că inculpatul a acționat cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptelor sale, prevăzând urmările, deci a dorit și a admis conștient urmările acțiunilor sale, însă nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece partea vătămată prin acțiunile de apărare a opus rezistență, astfel stopând viteza loviturii aplicate de inculpat, ceea ce l-au împiedicat pe Pocitarencu Iuri să-și continue acțiunile, fapt confirmat și de martorul Barabaș Aurel, iar intenția directă îndreptată spre cauzarea leziunilor este dovedită prin raportul de expertiză medico-legală, care redă consecințele survenite.

Instanța de apel a respins argumentul apelantului precum că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate care sunt contradictorii și trezesc dubii, deoarece acestea coroborează cu celelalte probe cercetate în cadrul ședinței de judecată, care sunt concludente și pertinente, lipsind temei de a le declara nule conform legii.

Nefondat a fost apreciat și argumentul apelantului precum că nu s-a constatat cu certitudine cu ce obiect au fost provocate leziunile corporale depistate la Bolduratu Anatolie, or, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 027/D din 19 februarie 2015, s-au depistat două excoriații în regiunea capului și gâtului și echimoză în regiunea claviculei pe dreapta, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, cu suprafața de interacțiune limitată și se califică ca vătămare corporală neînsemnată, producerea căroră în rezultatul căderii unice din poziție verticală a corpului se exclude, au fost produse aproximativ în același interval de timp, corespund circumstanțelor indicate, puteau fi provocate cu orice obiect bont, contondent, cu suprafața de interacțiune limitată, inclusiv și cu părțile bonte ale unui topor, fiind imposibil de apreciat cu ce obiect anume au fost produse nu este posibil (f.d. 44), concluzie, care coroborează cu declarațiile părții vătămate și inculpatului, date în procesul confruntării la urmărirea penală, precum că loviturile părții vătămate au fost produse cu toporul.

Argumentul precum că prima instanță nefondat a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile lui Pocitarencu Iuri și martorului Zinenco Denis, date în cadrul urmăririi penale, care nu au fost date citirii, la fel a fost apreciat ca fiind

nefondat, la caz, fiind reținut, că există suficiente probe ce dovedesc vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, iar martorul Zinenco Denis nu a fost martorul ocular, participând doar la conflictul iscat cu Pocitarencu Iuri în bar, fapt ce nu influențează la dovedirea vinovăției inculpatului.

La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel a menționat că prima instanță întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei stabilite inculpatului, fiind luate în considerație dispozițiile art. art. 61, 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea săvârșirii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și prejudiciul cauzat prin consecințele survenite, fiind aplicată pedeapsa pentru tentativă de infracțiune în limitele legii și în conformitate cu prevederile art. art. 27, 81 alin. (3) Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria celor deosebit de grave, de motivul acesteia, de lipsa circumstanțelor care atenuează or agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, de personalitatea inculpatului, care anterior a mai săvârșit infracțiuni, antecedentele penale fiind stinse, se caracterizează satisfăcător, de comportamentul inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii și după consumarea ei, că acesta nu a recunoscut vina.

5. Avocatul Cevdari Vadimir în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului apărarea invocă faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și anume - prima instanță ignorând cerințele art. art. 8, 101 Cod de procedură penală, nu a apreciat din punct de vedere al veridicității și coroborării, declarațiile părții vătămate care sunt contradictorii și trezesc dubii.

Astfel, în procesul-verbal de audiere a victimei din 10 ianuarie 2015, Bolduratu Anatolie a relatat că a dorit să între în scara blocului unde locuiește și pe neașteptate a fost lovit cu tăișul toporului în regiunea gâtului, apoi a doua oară cu muchia în regiunea pieptului de către Pocitarencu Iuri, apoi ultimul a aruncat toporul și a fugit.

În procesul-verbal de audiere a părții vătămate din 28 ianuarie 2015, aceasta a menționat că incidentul a avut loc nu în scara blocului unde el locuiește, a urmărit persoana necunoscută, bănuindu-l de sustragerea bunurilor din apartamentul său.

Intrând în scara blocului, unde era întuneric, a făcut doi pași, când a auzit o foșnitură de scurtă, totodată simțind că cineva, fără a spune ceva, s-a repezit către el și i-a aplicat o lovitură cu tăișul unui topor, în regiunea gâtului partea stângă.

Totodată, acesta a menționat că a reușit să pună mâinile în față și să se apere oprind puțin viteza toporului. A doua oară i-a fost aplicată o lovitură cu partea boantă a toporului în partea cealaltă a gâtului, la fel apărându-se.

În timp ce se apăra i-a mai fost aplicată o lovitură cu partea boantă a toporului, în aceeași parte a corpului. După ce l-a lovit a treia oară, a fost amenințat că va fi omorât, atunci recunoscându-l după glas pe Pocitarencu Iuri.

Deoarece voia să se convingă că este el, a început să-l țină de haine pentru a-l cunoaște, atunci Pocitarencu Iuri a aruncat toporul jos în scara blocului și a fugit spre ieșire. Nu a fost omorât deoarece a opus rezistență.

În cadrul ședinței de judecată partea vătămată a explicat că venind cu taxiul de la bar, a observat că Pocitarencu Iuri stătea la colțul blocului, i-a spus taximetristului să poziționeze autovehiculul și să pună în funcțiune lumina în faruri, ca să vadă dacă Pocitarencu Iuri se va duce acasă, între timp inculpatul a fugit în dosul blocului.

Apoi taximetristul i-a relatat că el a intrat în scara blocului unde locuiește Zinenco Denis. Bolduratu Anatolie a mai explicat că întrând în scara blocului, Pocitarencu Iuri a ridicat toporul și a vrut să-l lovească, însă acesta a pus mâna la cap și inculpatul l-a lovit cu tăișul în partea stângă a gâtului.

Apoi Pocitarencu Iuri amenințându-l cu moartea, l-a lovit pe umăr și în cap.

După care, s-a apropiat de el și i-a aplicat a treia lovitură cu partea boantă a toporului în piept. După lovitură Pocitarencu Iuri a scăpat toporul ori l-a aruncat.

Indică recurentul, că contrar circumstanțelor evidențiate, instanța de apel a indicat în decizia contestată că declarațiile părții vătămate sunt neschimbate pe tot parcursul urmăririi penale și judecării cauzei în fond.

Totodată menționează că instanța de apel având sarcina aflării adevărului trebuia să verifice și să se expună pe contradicțiile din declarațiile părții vătămate, însă instanța neîntemeiat a respins audierea părții vătămate, fapt ce s-a soldat cu lezarea dreptului la apărare.

Evidențiază apărarea că declarațiile lui Bolduratu Anatolie se infirmă prin depozițiile martorilor Burlacu Andriana, Mavruian Iacob și Balta Iulia.

La fel, susține că contrar prevederilor art. art. 66 alin. (2) pct. 2), 8), 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul a fost audiat sub jurământ fiind prevenit despre răspunderea penală pentru declarații false (f.d. 140), iar la rândul său instanța de apel contrar art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat în decizia contestată asupra acestui motiv, mai mult, argumentându-și soluția privind vinovăția lui Pocitarencu Iuri a făcut trimitere la aceste declarații.

Astfel, în opinia recurentului instanța de apel nu a ținut cont de încălcările menționate, care s-au soldat cu lezarea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și emiterea unei decizii vădit nelegale și neîntemeiate.

Cu referire la practica unitară a Curții Supreme de Justiție, invocă recurentul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele au fost lichidate și apreciate corespunzător, însă aceste cerințe legale au fost neglijate de către instanța de apel la adoptarea deciziei, deoarece instanța nu a apreciat obiectiv probele dosarului penal.

Consideră că încadrând acțiunile lui Pocitarencu Iuri în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, instanța de apel și-a axat soluția pe declarațiile părții vătămate Bolduratu Anatolie, martorilor Pocitarencu Galina, Burlacu Andriana, Balta Iulia, Barabaș Aurel, Mavruian Artur, Mavruian Iacob, Obleac Victoria, raportul de expertiză medico-legală nr. 0277/D din 05 februarie 2015, fără a da deplină eficiență acestor probe și a ține cont că probele examinate infirmă versiunea părții vătămate și confirmă declarațiile date în instanța de apel de către Pocitarencu Iuri, care a negat prezența în acțiunile sale a intenției de omor a lui Bolduratu Anatolie.

Sușține recurentul, că în speță prezintă relevanță raportul de expertiză medico-legală nr. 027/D din 05 februarie 2015 prin care s-a depistat două excoriații în regiunea capului și gâtului și echimoză în regiunea claviculei pe dreapta, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, cu suprafața de interacțiune limitată și se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Conform particularităților morfologice ale leziunilor corporale stabilite acestea puteau fi provocate cu orice obiect contondent, cu suprafața de interacțiune limitată, de apreciat cu ce obiect anume au fost produse nu este posibil.

Deci nu este exclus că leziunile corporale depistate la Bolduratu Anatolie au fost produse în alte circumstanțe și nu în urma conflictului cu Pocitarencu Iuri.

Alte vătămări corporale la Bolduratu Anatolie nu au fost depistate fapt ce infirmă declarațiile părții vătămate despre opunerea rezistenței și confirmă versiunea lui Pocitarencu Iuri că el a împins partea vătămată cu toporul apoi a aruncat toporul jos și nu avea intenția săvârșirii omorului lui Bolduratu Anatolie.

În cadrul dezbaterilor judiciare s-a stabilit cu certitudine că Pocitarencu Iuri în timpul incidentului nu a amenințat cu moartea partea vătămată, fapt ce constituie dovada că acesta nu a dorit și nu a urmărit omorul lui Bolduratu Anatolie.

Cu toate acestea, instanța de judecată fără a verifica sub toate aspectele circumstanțele de fapt în coroborare cu probele administrate în cauză și ignorând prevederile art. art. 8, 389 Cod de procedură penală, a dat o apreciere greșită și unilaterală probelor.

Obiecțiile invocate de apărare confirmă faptul că instanța de apel a examinat pur formal apelul și a adoptat o soluție neargumentată, fapt ce s-a soldat cu pronunțarea unor hotărâri eronate și nelegale privind condamnarea lui Pocitarencu Iuri.

5.1. *Inculpatul*, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia din motive de ilegalitate cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece el nu a avut intenția de a săvârși omorul lui Bolduratu Anatolie.

Sușține recurentul că dosarul penal a fost fabricat, iar la materialele cauzei sunt probe care dovedesc nevinovăția sa.

La fel, solicită a fi luat în considerație faptul că are la întreținere 2 copii minori și soția bolnavă, care au nevoie de sprijinul său.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestora, deoarece motivele invocate de recurenți sub aspectul reaprecierii probelor, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, consideră acuzarea că, recursurile nu conțin argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, cerințe obligatorii prevăzute la art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, fapt ce echivalează cu nemotivarea recursului.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursurilor declarate de partea apărării, Colegiul penal constată că titularii acestora invocă temeiurile pentru recurs stipulate la pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, Colegiul conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului apărării, cu menținerea sentinței, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal se expune în felul următor.

În primul rând, Colegiul penal ține să menționeze că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Prin urmare, instanța de recurs nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurenți în cererile de recurs, care în opinia acestora denotă nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate prin rechizitoriu, Colegiul penal stabilește, că judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs menționează că latura obiectivă a omorului intenționat, se exprimă prin fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de lipsire ilegală de viață a unei persoane, urmările prejudiciabile și anume - moartea cerebrală a victimei, legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Obiectul material al omorului intenționat îl formează corpul persoanei.

Din punct de vedere al laturii subiective, infracțiunea de omor intenționat este săvârșită cu intenție directă sau indirectă.

Astfel, intenția de a săvârși omorul se poate deduce din împrejurările de fapt, cum ar fi: folosirea unor mijloace apte de a produce moartea (ținând seama de felul mijloacelor, dimensiunile, soliditatea, greutatea acestora); locul sau regiunea corporală unde au fost aplicate loviturile ori asupra cărei s-a acționat; numărul, intensitatea,

repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei; perseverența făptuitorului în exercitarea violențelor; natura relațiilor dintre făptuitor și victimă anterior săvârșirii faptei (normale, prietenești, de dușmănie); atitudinea făptuitorului după săvârșirea faptei (a încercat să dea un prim ajutor victimei sau a lăsat-o în starea în care a adus-o); locul și timpul săvârșirii infracțiunii; particularitățile victimei (vârsta, condiția fizică, etc.); nivelul de instruire, experiența de viață, cunoștințele profesionale, aptitudinile făptuitorului; alte împrejurări preexistente, concomitente sau subsecvente.

Deci, instanța de apel corect a reținut că, intenția de a lipsi partea vătămată de viață, în speță, s-a materializat prin acțiunile inculpatului „care pe fundalul unui conflict iscat cu partea vătămată Bolduratu Anatolie, aflându-se ambii în stare de ebrietate, în scara blocului casei de locuit, unde inculpatul, fiind urmărit de partea vătămată i-a aplicat acesteia trei lovituri cu toporul în regiunea capului, gâtului și claviculei, dar din cauza că partea vătămată a opus rezistență, inculpatul a scăpat toporul în scara blocului și a fugit pe lângă martorul Barabaș Aurel, care se afla la intrare în bloc și l-a recunoscut pe Pocitarencu Iuri”.

Așadar, lovitura inculpatului a fost intenționată, aplicată asupra organului vital cu un obiect periculos pentru viața omului – topor, însă nu a putut să-și continue fapta, deoarece partea vătămată a opus rezistență, care l-a împiedicat să desfășoare mai departe activitatea infracțională, deci urmările prejudiciabile dorite și urmărite, nu s-au produs, ceea ce atestă prezența unei tentative de omor.

Există tentativă atunci când executorul a început executarea acțiunii de ucidere, dar aceasta a fost întreruptă - din cauze exterioare voinței făptuitorului, indiferent de ce natură ar fi aceasta - sau nu și-a produs efectul.

Astfel, executarea nu și-a produs efectul - făcând ca omorul să îmbrace forma tentativei - atunci când acțiunea făptuitorului deși aptă a produce moartea și dusă până la capăt, nu a dat naștere rezultatului letal.

Tentativa de omor poate fi o tentativă întreruptă (neterminată), dacă subiectul nu a putut să-și continue fapta, intervenind anumiți factori care l-au împiedicat să-și desfășoare mai departe activitatea infracțională.

În alte cazuri, tentativa de omor poate fi o tentativă perfectă (terminată), atunci când făptuitorul depune toate eforturile pe care le consideră necesare pentru lipsirea de viață a victimei și care în realitate au fost necesare pentru aceasta, fără ca fapta să-și fi produs efectul.

Tentativa de omor poate avea loc în cazul în care persoana care a săvârșit fapta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările prejudiciabile, a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări, dar din cauze independente de voința acestuia, urmările nu s-au produs.

Sub aspect obiectiv, tentativa reprezintă, în primul rând, un început de executare a acțiunii îndreptate nemijlocit împotriva valorii sociale ocrotite de Legea penală.

O trăsătură a aspectului obiectiv al tentativei constă în faptul că acțiunea a cărei executare a fost începută nu și-a produs efectul din cauze independente de voința făptuitorului. Cauzele se constituie din împrejurări apărute contrar voinței făptuitorului, care întrerup acțiunile și fac imposibilă continuarea lor sau care înlătură producerea rezultatului.

Deci, instanța de apel corect a stabilit că, probele cercetate în ședințele de judecată formează un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și combat

argumentele acestuia precum că, nu a avut intenția de a omorî partea vătămată, deoarece inculpatul a acționat cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al faptelor sale, prevăzând urmările, dorind și admitând în mod conștient urmările acțiunilor sale, însă nu și-a dus intenția până la capăt, deoarece partea vătămată prin acțiunile de apărare a opus rezistență, astfel stopând viteza loviturii aplicate de inculpat, ceea ce l-au împiedicat pe Pocitarencu Iurie să-și continue acțiunile.

Sub acest aspect, instanța de apel, corect a stabilit că, ansamblul circumstanțelor statuate, demonstrează cu certitudine că, inculpatul a avut intenția anume de a-l lipsi de viață pe Bolduratu Anatolie, dar nu și-a realizat scopul propus, din motive independente de voința sa, deoarece partea vătămată a opus rezistență fizică.

Potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 027/D din 19 februarie 2015, în privința lui Bolduratu Anatolie, s-au constatat două excoriații în regiunea capului și gâtului și echimoză în regiunea claviculei pe dreapta, care au fost produse prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, cu suprafața de interacțiune limitată și se califică ca vătămare corporală neînsemnată, producerea căroră în rezultatul căderii unice din poziție verticală a corpului se exclude, au fost produse aproximativ în același interval de timp, corespund circumstanțelor indicate, puteau fi provocate cu orice obiect bont, contondent, cu suprafața de interacțiune limitată, inclusiv și cu părțile bonte ale unui topor, fiind imposibil de apreciat cu ce obiect anume au fost produse nu este posibil.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de avocat prin care se susține că, instanța de apel având sarcina aflării adevărului trebuia să verifice și să se expună pe contradicțiile din declarațiile părții vătămate, însă instanța neîntemeiat a respins audierea părții vătămate, fapt ce s-a soldat cu lezarea dreptului la apărare, deoarece concluzia instanței de apel privind respingerea solicitării audierii părții vătămate întemeiată a fost respinsă, ținând cont de faptul că partea vătămată fiind legal citată nu s-a prezentat în ședințele de judecată.

Mai mult, partea vătămată a fost audiată în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, părțile având posibilitatea de a adresa acesteia întrebări, nefiind astfel, încălcat dreptul inculpatului la apărare.

La fel, instanța de apel a indicat că, declarațiile părții vătămate Bolduratu Anatolie coroborează cu celelalte probe cercetate în cadrul ședinței de judecată, care sunt concludente și pertinente și nu au fost stabilite temeuri de a le declara nule conform legii.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul apărării potrivit căruia contrar prevederilor art. art. 66 alin. (2) pct. 2), 8), 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, în cadrul audierii inculpatul a fost audiat sub jurământ fiind prevenit despre răspunderea penală pentru declarații false, iar la rândul său instanța de apel contrar art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat în decizia contestată asupra acestui motiv, deoarece acest fapt nu este în stare să răstoarne decizia instanței de apel în latura penală, ținând cont și de faptul că în cadrul instanței de apel inculpatul a fost audiat și a menționat că susține atât declarațiile date în prima instanță, cât și în cadrul urmăririi penale.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar

genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului și de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Pocitarencu Iuri Xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev